

litimesteren har handlet rigtigt eller ikke. Jeg har sagt, at det beror paa en Undersøgelse af de nærmere Omstændigheder, som ikke har fundet Sted. Det ærede Medlem kan altsaa ikke sige, at den nuværende Justitsminister staar paa et andet Standpunkt end Justitsministeren i 1856. I øvrigt vil dette heller ikke kunne siges af den anden Grund, at det jo er muligt, at Forholdene have forandret sig fra 1856 til 1874 (S. A. Hansen: Hør!). Det kunde jo gjerne være, at Mormonismen i 1874 var farligere og betænkeligere end den var i 1856. Nu siger det ærede Medlem: „Hør“ og han er maaske rede til af denne Udtalelse strax at udlede, at det er min Mening, at den er farligere og fordærveligere i 1874, end den var i 1856, og at jeg mente, at man maatte gaa anderledes tilværks i 1874 end i 1856. For at forebygge dette vil jeg strax sige, at noget Saadant har jeg ikke sagt, og det er ikke min Mening. Det ærede Medlem yttrede, at det var jo ganske interessant at have hørt, hvorledes Justitsministeren stillede sig til denne Forespørgsel, naar man mindedes, hvorledes han tidligere havde udtalt, at han ikke taalte, at Nogen trængte sig ind mellem ham og hans Embedsmand, Ingen maa understaa sig til at gjøre noget Saadant. Jeg kunde fristes til at opfordre det ærede Medlem til at paavise, naar jeg har brugt en saadan Udtalelse, thi det er mig ikke bekendt, at jeg har brugt en saadan Udtalelse. Jeg mindes, at jeg en Gang, da der førtes Anke over en Politimester, henviste til, at det vilde være naturligere, naar man gaaede Noget at klage over en Politimester, da at gaa til mig, saaledes, at, hvis det ikke hjalp, man da kunde rette sin Anke ikke imod den underordnede Embedsmand, men mod Ministeren. Det forekommer mig, at det var naturligt og grundet i Forholdene, at jeg saaledes stillede mig frem for det ærede Thing som den, der havde Ansvar lige over for Thinget, medens jeg gjør gjældende, at det er over for mig, at mine Underordnede have Ansvar. Jeg har ikke sagt Noget, der kommer i Strid med, hvad jeg tidligere har sagt, naar det, vel at mærke, forstaaes rigtigt, som det blev udtalt. Naar i øvrigt det ærede Medlem udtalte, at det ikke kunde nytte Noget at henvise de Paagjældende til at gaa Domsveien; thi det vilde være for længe, og den paagjældende Mormonprædikanthørte vel ikke hjemme her i Landet, saa vil jeg dog sige, at det kunde dog være, at enkelte af disse Personer have opholdt sig saa længe her i Landet, at de nok kunde have faaet Dom i det paagjældende Anliggende. Men der var jo ogsaa en anden Vej at gaa, som jeg gav Anvisning paa, nemlig at klage til Overøvrigheden og i sidste Instants til Justitsministeriet. For saa vidt synes det ærede Medlem at være enig med mig, idet han sagde, at det var ganske anderledes fortræffeligt at gaa til Justitsministeren end til Domstolene; et lille Ord af ham vilde være tilstrækkeligt til at vise Politime-

strene, hvorledes de havde at bære sig ad. Jeg haaber, at det var hans Alvor, at der er saa udmærket Disciplin i Embedsstanden, at et Ord af Politimestrenes Chef og Herre, som han kaldte Justitsministeren, vilde være tilstrækkeligt til at bringe dem tilbage paa rette Vej. Men saa er det jo den samme Vej, det ærede Medlem gav Anvisning paa, som jeg beklagede mig over, at man ikke havde brugt tidligere. Altsaa er det ærede Medlem og jeg for saa vidt enige. Hvorvidt i øvrigt de sidste Leders Begivenheder ere saa udmærket stiftede til at fremme den udmærkede Disciplin i Embedsstanden og i det Hele holde det nærværende for de Underordnede, at de skulde Afgjælde og Lydighehed mod deres Overordnede, er Noget, jeg ikke nærmere skal komme ind paa. Det forekommer mig, at der er forskellige Tegns, som tyde paa, at Disciplinen er noget ifærd med at slappes her i Landet paa forskellige Omraader, Efter disse Bemærkninger er der kun to Ting, jeg endnu skal sige til. Den ene er den, at det undrer mig saare, at det ærede Medlem kan finde det besynderligt, at en saa vigtig Begivenhed som den, at en omvandrende Prædikant ikke havde faaet Lov til at holde et Foredrag paa et Gæstgæststed i Næstved, var undgaaet min Opmærksomhed. Det er meget muligt, at man finder det besynderligt; jeg kan kun beklage, at jeg ikke er i Besiddelse af den Alvidenhed, som man synes naturlig maatte følge af Justitsministerens Stilling. Det er imidlertid et Faktum, at jeg ikke har vidst det Mindste om denne Begivenhed. At man deraf skulde være berettiget til at drage den Slutning, at jeg ikke fulgte med, i hvad der henhører under mig, det tror jeg, man paa ingen mulig Maade kan sige med mindste Føie. Den anden Grundring, som jeg vilde gjøre, angaar en Yttring af det ærede Medlem under hans første Foredrag, til hvilken jeg glemte at sige et Par Ord, da jeg første Gang havde Ordet. Det ærede Medlem udtalte, at det var af overmaade stor Vigtighed, at man hævdede Grundlovens § 88, da det havde viist sig, at Politimestrene omkring i Landet havde Banfælgelighed ved at forstaa denne Paragraf, og han støttede denne Formening derpaa, at Politidirektøren i Kjøbenhavn formentlig skulde have gjort sig skyldig i Overtrædelse af denne Grundlovsbestemmelse, saaledes at endogsaa den kongelige Hof- og Stadsret havde udtalt, at han havde gjort sig skyldig i en saadan Overtrædelse. Mig bekendt har den kongelige Hof- og Stadsret ikke udtalt, at Politidirektøren i Kjøbenhavn har gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Grundlovens § 88.

Nimestad: Jeg begjærde før Ordet under det andet Foredrag, vi hørte fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkrets (S. A. Hansen), der fører Ordet for Forespørggerne, nemlig den Gang, da det ærede Medlem fremkom med